

Идеја о стварању Европске уније није нова, и у свом зачетку је звучала веома привлачно: брисање граница и формирање јаке економске заједнице, која ће моћи равноправно да конкурише на свим светским тржиштима, где ће све чланице бити равноправне и где ће се одлуке доносити консензусом, а не прегласавањем или диктатом најјачих, где ће радна снага моћи несметано да конкурише и циркулише на целом тржишту рада ЕУ, где ће образовни систем бити хармонизован и бесплатно школовање омогућено за све.

Као и у много примера у прошлости, овакви идеалистички концепти се обично претворе у своју супротност, јер се нуде као добро зашећерена горка пилула за народ. У већини држава које су приступиле ЕУ одлука о приступању није донета на референдумима, као што би се могло очекивати од оних који заступају "демократију и људска права", већ су одлуке донеле или корумпиране владе или корумпиране скупштине. Ако је негде и било референдума, резултат је готово увек био негативан, и референдум је морао да се понавља док није добијен жељени (позитиван резултат), уз стандардно застрашивања гласача које катастрофе ће да се десе уколико не гласају на "прави" начин.

Само петнаестак година од увођења заједничке валуте - евра, ЕУ у овом моменту подсећа на брод који убрзано тоне (*Титаник*), вучен тежином ланаца бирократије која се стално повећава. На делу је константно застрашивање економски слабијих чланица ЕУ не би ли се одрекле и оно мало суверености и самосталности које су задржале уласком у ЕУ.

Док се убрзано спроводи централизовање политичке, економске, и фискалне политике, и док се о питањима од значаја за милионе људи у ЕУ одлучује у уском кругу бриселских добро плаћених бирократа који су се појавили ниоткуда, дотле се суверене државе намерно распарчавају на "европске регије", које ни политички ни економски не могу да парирају моћној бриселској бирократији.

